

Dag 8 🌸

Bernadette vroeg me vandaag om in de avond de gebedsdienst te willen leiden nadat we samen nog wat over mijn opmerking van gisteren gepraat hadden, dat ik meer met stilte dan met woorden kan als het om bidden gaat. Ik beloofde dat te zullen doen.

Met Christine ben ik om 10.30 naar twee van haar cliënten gegaan in een slum niet al te ver van haar huis. Deze heet: Kawangware. We gingen met een matatu, een minibusje, die we een eind van huis konden oppikken in de richting van die slum. Het was voor mij de eerste keer dat ik in zo'n vervoersmiddel zat. Een hele ervaring weer. Er is een "turnboy" die uit de open deur hangt en mensen naar binnen trekt terwijl hij aan de buitenkant een klap op de auto geeft zodat de chauffeur weet dat hij weer kan rijden. Je moet binnen steeds verschuiven om de nieuwe passagier een plekje te geven. En dan moet er intussen ook nog geld opgehaald worden bij alle klanten voordat ze weer bij een volgende halte uitstappen. Op een gegeven moment kwam er ook een non binnen in vol ornaat. Die ging zeggen dat ze arm was en niet kon betalen, en dat ze eigenlijk recht had op vrij vervoer. Christine keek me aan en we schaamden ons beiden een beetje. Ze kreeg het voor elkaar in die zin dat een "gelovige" voor haar betaalde!

Wij moesten eruit en een andere matatu nemen om te komen waar we wilden zijn. We stapten uit bij de ingang van de slum. Lieve deugd, wat een ellende weer waar we langs liepen. Ik keek mijn ogen uit. Allemaal krotten van verroest blik, lappen en smerige modderstraatjes. Je liep op lagen half vergaan plastic, alles intens smerig en stinken!! De gemeente heeft hier geen riolering, geen afvoer, geen water ter beschikking van de duizenden die hier wonen.

Christine klopte aan bij een piepklein golfplaten gevalletje. We gingen binnen. Aanvankelijk was het er pikkedonker. De deur moest weer dicht vanwege al het vuil dat naar binnen waaide. Langzaam begonnen je ogen te wennen aan de duisternis. Toen zag ik een uitgemergelde vrouw liggen op een hoop lappen. In het midden van de heel kleine ruime stond een jiko (een houtskoolkomfoortje) met een paar kooltjes en er voor lag een uitgemergeld rood katje, een kleintje nog maar. Maar zo mager! Net zo mager en uitgemergeld als de jonge vrouw. Hoe kon ze dit beestje met al haar armoe nog te eten geven? De rest van de vloer werd in beslag genomen door allerlei containers, voor water natuurlijk, maar ook voor andere dingen als kleren, was enz. De golfplaten deur was met een touw vastgebonden. En verder was er niets behalve het ene wankele houten bankje waar we net met ons tweeën op konden zitten. Ik hoorde van Christine dat iemand in de buurt, een beetje minder arm als deze zwaar zieke vrouw, de huur voor dit krotje betaalde (ja, er werd nog huur voor gevraagd!!!) zodat ze in ieder geval wist dat ze hier kon sterven zonder uit "huis" gezet te worden! Als je zoiets hoort dan wordt je hart warm en de tranen kwamen in mijn ogen dat in zulke armoedige toestanden er toch nog iemand gevonden wordt die haar hart opent voor zo'n daad van naastenliefde! Een parochie buiten de slum bracht haar af en toe wat te eten.

Ik keek met ontzag hoe Christine met deze vrouw omging. Hoe liefdevol en respectvol. Wat een prachtig mens dat ze dit heel zware werk aan kan! Ik was diep geraakt door de extreme armoede in dit hutje en de zachtheid van de zieke vrouw. Haar blijdschap om het bezoek en haar dankbaarheid. Hoe kan een mens dit toch allemaal aan?